

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

24 iulie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

președinte – Constantin Alerguș,

judecătorii – Svetlana Filincova, Ala Cobăneanu, Maria Ghervas, Victor Burduh,

a judecat, fără citarea părților, recursurile ordinare declarate de inculpații

Vlad Traian, Buzu Vasile și avocatul acestuia Belinschi Maxim, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 noiembrie 2017, în cauza penală în privința lui

Vlad Traian XXX,

născut la xxx, originar din or. Xxx, domiciliat în mun.

Xxx str. Xxx,

și

Buzu Vasile Xxx,

născut la xxx, originar și domiciliat în r-nul Xxx, s.

Xxx, str-la xxx.

Date referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. de la 02.07.2010 – până la 31.12.2012 (instanța de fond);
2. de la 26.03.2012 – până la 23.04.2013, de la 28.01.2014 – până la 16.12.2015, de la 25.08.2016 – până la 27.11.2017 (instanța de apel);
3. de la 10.09.2013 – până la 24.12.2013, de la 10.03.2016 – până la 21.06.2016, de la 19.02.2018 – până la 24.07.2018 (instanța de recurs ordinar).

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct.1¹) Cod de procedură penală legal executată.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 31 ianuarie 2012, Vlad Traian și Buzu Vasile au fost achitați de sub învinuirea de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 329 alin.(2) lit.b) Cod penal, deoarece fapta inculpaților nu întrunește elementele infracțiunii.

2. De către organul de urmărire penală, Vlad Traian și Buzu Vasile au fost învinuiți de faptul că, deținând funcția de inspectori superiori operativi de serviciu ai Unității de Gardă a Secției organizare, analiză și control a CP Centru, mun. Chișinău, fiind persoane cu funcție de răspundere au îndeplinit necorespunzător: - obligațiile de serviciu prevăzute la art. art. 1, art. 2 pct. 2), 4), art. 12, pct. 1), art. 14, art. 15 din Legea cu privire la poliție nr. 416-XII din

18.12.1990, conform cărora ei trebuie să-și desfășoare activitatea în baza respectării stricte a legilor, să protejeze viața, sănătatea și libertățile cetățenilor, interesele societății și ale statului de atentate criminale și alte atacuri nelegitime, să prevină și să curme crimele și alte infracțiuni, să mențină ordinea publică și să asigure securitatea publică, să i-a măsuri pentru apărarea vieții sănătății, demnității și onoarei cetățenilor, să comunice despre aplicarea forței fizice șefului său direct, să nu supună pe nimeni la torturi, să poarte responsabilitate personală pentru realizarea întocmai a obligațiilor de serviciu, să răspundă de respectarea principiilor ce guvernează conduita polițistului, legislației în domeniul drepturilor omului, a legislației procesual-penale.

- atribuțiile funcționale, aprobate prin ordinul nr.8 din 14.01.2009, conform cărora inspectorul superior operativ de serviciu organizează activitatea serviciului diurn și poartă răspundere completă pentru calitatea îndeplinirii de către membrii grupurilor operative a obligațiilor de serviciu, (pct.1 din anexa la ordin), este obligat să supravegheze și poartă responsabilitate personală pentru activitatea de detenție a persoanelor reținute și arestate, acționând cu titlu oficial ca persoană ce reprezintă Ministerul Afacerilor Interne (pct.13 din anexa la ordin).

Astfel, instanța a reținut că, Vlad Traian a fost învinuit că, aflându-se în serviciul diurn, începând cu 07 aprilie 2009, ora 10⁰⁰ – până la 08 aprilie 2009, ora 10⁰⁰, la sediul CP Centru, mun. Chișinău, nu a intervenit și nu a întreprins măsuri eficiente pentru asigurarea drepturilor și libertăților părților vătămate Ionașcu I. Goluță R., Hîncu D. și Ștefan B., care, fiind reținuți și escortați la sediul CP Centru, mun. Chișinău, au fost supuși de către mai mulți colaboratori de poliție la acte de tortură, manifestate prin aplicarea violenței fizice și psihice.

Totodată, Buzu Vasile, aflându-se în serviciul diurn, începând cu 08 aprilie 2009, ora 10⁰⁰ până la 09 aprilie 2009, ora 10⁰⁰, la sediul CP Centru, mun. Chișinău, nu a intervenit și nu a întreprins măsuri eficiente pentru asigurarea drepturilor și libertăților părților vătămate Bularga Nicolai și Crețu Sergiu, care, fiind reținuți și escortați la sediul CP Centru, mun. Chișinău, au fost supuși de către mai mulți colaboratori de poliție la acte de tortură, manifestate prin aplicarea violenței fizice și psihice.

Prin urmare, Vlad T. și Buzu V. au fost învinuiți de către organele de urmărire penală de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 329 alin. (2) lit. b) Cod penal, adică, îndeplinirea necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu, ca rezultat al unei atitudini neglijente și neconștiincioase față de ele, care au cauzat daune în proporții mari intereselor publice, drepturilor și intereselor ocrotite de

lege ale persoanelor fizice și alte urmări grave.

3. Împotriva sentinței au declarat apel procurorul, avocatul Moloșag N. în numele părții vătămate Crețu S. și avocatul Mihailov V. în numele părții vătămate Ionașcu I., care au solicitat:

- procurorul, casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri de condamnare a lui Vlad T. și Buzu V. în baza art. 329 alin.(2) lit.b) Cod penal, la 4 ani închisoare, fiecare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea fiecăruia de dreptul de a ocupa funcție de răspundere în organele RM, pe un termen de 4 ani.

În motivarea apelului a invocat că instanța de fond a interpretat unilateral probele administrate, vinovăția inculpaților în cele incriminate este dovedită prin cumulul de probe prezentate de către partea acuzării, iar declarațiile inculpaților fiind în contradicție cu materialele cauzei și cu declarațiile părților vătămate, care urmează a fi apreciate critic de către instanță.

- avocatul Moloșag N. în numele părții vătămate Crețu S., casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Buzu V. să fie recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 329 alin. (2) Cod penal, cu aplicarea pedepsei în limitele prevăzute la articolul incriminat.

A menționat că în acțiunile inculpatului sunt prezente elementele componente infracțiunii incriminate, probele administrate dovedesc vinovăția inculpatului în cele imputate, însă instanța de fond nu a luat în considerație circumstanțele situației reale la acel moment în RM. Totodată, instanța nu a ținut cont de argumentele avocaților în numele părților vătămate cu privire la încălcările procesuale grave comise la faza urmăririi penale, precum și s-a ignorat chestiunea cu privire la emiterea încheierii interlocutorii în baza art.218 Cod de procedură penală.

- avocatul Mihailov V. în numele părții vătămate Ionașcu I., casarea sentinței și pronunțarea unei hotărâri de condamnare a inculpaților în baza art. 329 alin.(2) lit.b) Cod penal.

În argumentarea apelului a indicat că neglijența inculpaților este confirmată prin cumulul de probe administrat la dosar, iar instanța de fond a dat o apreciere unilaterală asupra probelor administrate, inclusiv și s-a ignorat argumentele avocaților părților vătămate cu privire la încălcările procesuale grave comise la faza urmăririi penale și nu au fost înlăturate contradicțiile dintre declarațiile părților vătămate, martorilor și materialele cauzei.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 aprilie 2013, au fost respinse, ca nefondate, apelurile declarate.

5. Instanța de apel a statuat că instanța de fond corect a constatat

circumstanțele de fapt și de drept, just a apreciat probele prezentate și a pronunțat o sentință legală și întemeiată.

Astfel, instanța a conchis că au rămas necombătute concluziile instanței de fond referitor la faptul că în zilele de 07.04.2009 și 08.04.2009 în adresa inspectorilor superiori operativi de serviciu ai Unității de Gardă a Secției organizare, analiză și control a CP Centru, mun. Chișinău nu a parvenit nici o plângere privind aplicarea forței fizice față de persoanele reținute din partea colaboratorilor de poliție, că asemenea plângeri nu au parvenit nici în adresa procurorilor care supravegheau activitatea colaboratorilor de poliție și care în perioada vizată s-au aflat permanent în incinta CP Centru, mun. Chișinău, efectuând investigații și acțiuni de urmărire penală cu persoanele reținute, că nu a fost demonstrată existența legăturii cauzale dintre inacțiunile inculpaților și consecințele indicate în actul de învinuire, având în vedere, că maltratarea persoanelor reținute constituie o infracțiune aparte.

Potrivit art.281 alin.(2), 296 alin.(2) Cod de procedură penală, formularea învinuirii trebuie să cuprindă învinuirea cu indicarea datei, locului, mijloacelor și modului de săvârșire a infracțiunii, consecințele ei, caracterul vinei, motivele și semnele calificative pentru încadrarea juridică a faptei, însă în cazul din speță conținutul învinuirii înaintate lui Vlad T. și Buzu V. în ordonanța de învinuire și în rechizitoriul nu corespunde cerințelor legale, ori în învinuirea imputată inculpaților nu este indicat concret timpul, locul, modul pretinsei maltratări pe care inculpații ar fi văzut-o sau despre care trebuiau să cunoască.

Referitor la argumentele avocaților Moloșag N. și Mihailov V. cu privire la faptul încălcării de către organul de urmărire penală a drepturilor părților vătămate la efectuarea urmăririi penale, instanța a menționat că aceasta nu afectează sentința de achitare a inculpaților, având în vedere și faptul, că legea procesuală nu prevede competența instanței de a remite cauza procurorului pentru efectuarea urmăririi penale suplimentare.

La fel, a reținut că motivele avocaților părților vătămate precum că instanța a apreciat superficial faptul încălcării drepturilor părților vătămate prin deținerea ultimilor în celule supraaglomerate, că reținuții erau nevoiți să stea în picioare, că nu aveau acces la apă, la WC, că nu a fost asigurată ordinea în celule, nu pot fi luate în considerație, fiindcă în actul de învinuire nu au fost expuse astfel de fapte în sensul acuzării.

În această privință, instanța de apel a reiterat după cum a fost menționat mai sus, că învinuirea imputată inculpaților este defectuoasă și nu a fost modificată nici la judecarea cauzei, inclusiv cu includerea datelor din concluziile Comisarului Consiliului

Europei pentru D.O. precum și din concluziile expuse de Comisia Europeană pentru prevenirea torturii și tratamentelor inumane și degradante, de aceea rămân declarative motivele autorilor apelurilor și în această parte.

6. Decizia nominalizată a fost contestată cu recurs ordinar de către procuror care a solicitat casarea acesteia cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel în alt complet de judecată, deoarece instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, eronat instanța a constatat că învinuirea adusă inculpaților este una abstractă, precum și argumentele instanței nu corespund realității, fiindcă în ordonanța de punere sub învinuire sunt respectate cerințele art. 281 alin.(2) CPP.

Astfel, instanța de apel nu a dat apreciere probelor prezentate de partea acuzării, care pe deplin dovedesc vina inculpaților.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 24 decembrie 2013, a fost admis recursul ordinar declarat de către procuror, casată total decizia instanței de apel, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță, în alt complet de judecată.

7.1. Instanța de recurs a conchis că instanța de apel nu a făcut o analiză amplă a probelor acumulate, nu a indicat pentru care motive s-au admis unele probe și altele au fost respinse, fără a argumenta detaliat, cu trimitere la prevederile legale respective, de ce s-au respins probele ce au fost aduse în confirmarea învinuirii inculpaților. Probele administrate nu au fost apreciate la justa lor valoare, iar concluziile făcute de instanța de apel sunt formale, premature ce au reiterat concluziile instanței de fond, ce nu rezultă din circumstanțele de fapt stabilite în cauză.

Referitor la concluziile instanțelor de judecată cu privire la neindicarea în actul de învinuire a datei, locului și modului de săvârșire a infracțiunii, instanța a statuat că este prematură, deoarece analizând ordonanțele de învinuire, s-a constatat că acestea corespund prevederilor art. 281 alin.(2) CPP, iar modul de săvârșire a infracțiunii este descris clar și detaliat în actul de învinuire, prin enumerarea sarcinilor și obligațiilor de serviciu, indicând articolele, punctele și prevederile acestora.

Cu referire la argumentele instanței de apel privind neindicarea modului pretinsei maltratării în actele de învinuire, instanța de recurs a reținut că, inculpații nu au fost puși sub învinuire pentru săvârșirea actelor de tortură, dar pentru săvârșirea infracțiunii de neglijență în serviciu. Prin urmare, instanța de apel urma să verifice dacă probele cercetate confirmă sau nu această învinuire și urma să se expună asupra acestui aspect în concluziile sale.

8. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16

decembrie 2015, au fost admise, apelurile declarate de procuror, avocatul Moloșag N. în numele părții vătămate Crețu S. și a avocatului Mihailov V. în numele părții vătămate Ionașcu I., casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care:

- *Vlad Traian* a fost condamnat în baza art. 329 alin. (1) Cod penal, la amendă în mărime de 500 unități convenționale, ce constituie suma de 1000 lei, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții în organele de drept pe o perioadă de 2 ani.

- *Buzu Vasile* învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 329 alin. (2) lit. b) Cod penal, a fost achitat pe motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

9. Instanța de apel a conchis că, instanța de fond corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept în privința inculpatului Buzu Vasile, concluzionând just că în acțiunile acestuia nu sunt întrunite elementele infracțiunii prevăzute de art. 329 alin. (2) lit. b) Cod penal, dispunând achitarea acestuia.

Totodată, instanța a considerat că, instanța de fond în mod eronat l-a achitat pe Vlad Traian de sub învinuirea incriminată în baza art. 329 alin. (2) lit. b) Cod penal, culpabilitatea acestuia reieșind din totalitatea de probe acumulate, cercetate de instanța de judecată la dosarul respectiv, care urmează a fi corect apreciate, cu respectarea prevederilor art. 101 Cod procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Astfel, cercetând sub toate aspectele probele administrate, verificându-le minuțios, a dat o apreciere proprie, prin prisma pertinentei, concludentei, utilității și veridicității lor, care în ansamblu lor au confirmat vinovăția inculpatului Vlad T. în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 329 alin. (1) Cod penal, nefiind dovedită agravanta prevăzută la alin.(2) lit.b) Cod penal – provocarea urmărilor grave.

La fel, instanța a reținut că, Vlad Traian nu a fost pus sub învinuire pentru săvârșirea actelor de maltratre, de tortură, ci pentru săvârșirea infracțiunii de neglijență în serviciu, astfel încât, este irelevantă concluzia instanței de fond precum că nu a fost demonstrat faptul că inculpatul ar fi maltratată vreun reținut, or, acest lucru nici nu i-a fost imputat acestuia.

10. Împotriva deciziei nominalizate au declarat recurs ordinar procurorul, partea vătămată Crețu S. și avocatul Pruteanu V. în numele lui Vlad T., care au solicitat:

- procurorul, casarea acesteia cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța

de apel, în alt complet de judecată.

În argumentarea recursului a indicat că instanța de apel nu a analizat probele prezentate și nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel care dovedesc cu certitudine vinovăția inculpaților în comiterea infracțiunilor incriminate.

Din probele administrate rezultă că, Buzu V. și Vlad T. prin acțiunile sale nu au intervenit și nu au întreprins măsuri eficiente pentru asigurarea drepturilor și libertăților părților vătămate Ionașcu I., Goluță R., Hîncu D., Ștefan B., Crețu S. și Bularga N., care, fiind reținuți și escortați la sediul CP s. Centru, mun. Chișinău au fost supuși de către mai mulți colaboratori de poliție la acte de tortură, manifestate prin aplicarea violenței fizice și psihice.

Astfel, decizia instanței de apel este pripită și neîntemeiată în partea menținerii achitării lui Buzu V. în baza art. 329 alin.(2) lit.b) Cod penal și calificării acțiunilor lui Vlad T. cu condamnarea acestuia în baza art. 329 alin.(1) CP.

- partea vătămată Crețu S., casarea hotărârilor judecătorești și pronunțarea unei hotărâri de condamnare a lui Buzu V. în baza art. 329 alin.(2) lit.b) Cod penal, cu emiterea unei încheieri interlocutorii, de constatare a încălcării legislației procesului penal și a dreptului omului prin dispunerea de către Procuratura Generală de a întreprinde măsurile necesare în vederea remedierii încălcărilor flagrante a dreptului la apărare al părților vătămate; a deficiențelor grave de competență admisă precum și dispunerea efectuării unor investigații complexe pe marginea acestei cauze penale, de o importanță deosebită, și anume actele de tortură legate de evenimentele de la 7-8 aprilie 2009.

Instanța de apel greșit a stabilit că obligația de a interveni și de a întreprinde măsuri eficiente pentru asigurarea drepturilor și libertățile părților vătămate rezultă numai din fișa postului. Această obligație rezultă incontestabil din acte legislative și anume din art. 1, art. 2 pct. 2), 4), art. 12, pct. 1), art. 14, art. 15 din legea cu privire la poliție nr. 416-XII din 18.12.1990, în vigoare la acea dată. În particular, referindu-se la art. 12, pct. 1) al Legii cu privire la poliție nr. 416-XII din 18.12.1990, care prevede: *poliția este obligată să ia măsuri pentru apărarea vieții, sănătății și onoarei, demnității și averii cetățenilor în cazurile în care sunt amenințați de acțiuni neglijente, de alt pericol.*

Argumentul precum că nu a fost semnată fișa postului de Buzu V. este doar un argument formal invocat de partea apărării și acceptat de instanța de apel.

Nesemnarea fișei postului de către o persoană din rândul poliției nu o

eliberează de obligațiunile de serviciu. Mai mult, această circumstanță a nesemnării a fișei postului de inculpatul Buzu V. este creată de CPs Centru în scopul acoperirii mai multor încălcări comise la data de 7-8 aprilie 2009 de către colaboratorii de poliție în CPs Centru.

- avocatul Pruteanu V. în numele lui Vlad T., care solicită casarea deciziei instanței de apel cu menținerea sentinței.

A indicat că decizia contestată este una nefondată, deoarece instanța a comis un șir de încălcări procedurale, având o atitudine tendențioasă la examinarea cauzei, urmărind scopul de a satisface așteptările opiniei publice și de a evita orice risc referitor la o eventuală achitare pe vre-un dosar din 07 aprilie 2009, uitând chiar și de faptul că a expirat termenul de prescripție de atragere a lui Vlad T. la răspundere penală, infracțiunea imputată fiind atribuită de legislator la categoria celor ușoare.

Instanța a examinat unilateral și neobiectiv cauza, luând în considerare doar probele declarative ale acuzării, omițând sau trecând sub tăcere probele întemeiate ale apărării.

Potrivit legislației penale, persoana fizică responsabilă este supusă răspunderii penale dacă în acțiunile acesteia sunt constatate toate patru elemente obligatorii: obiectul infracțiunii, latura obiectivă, subiectul și latura subiectivă. Lipsa unui element obligatoriu are ca consecință adoptarea sentinței de achitare pe motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii (art. 390 alin. (1) pct. 3) Cod de procedură penală).

În speță nu se întrevede, că inculpatul era la fața locului sau i s-a raportat despre comportamentul ilegal al oamenilor legii, care sunt instruiți, testați periodic și inculpatul să nu reacționeze adecvat, în sensul curmării faptelor. În asemenea circumstanțe, pentru acte de violență sunt pasibile răspunderii penale autorul, organizatorul, instigatorul sau complicele, care întrunesc semnele subiectului infracțiunii.

Nici în cadrul urmăririi penale, cât și examinării cauzei în instanțele de judecată nu au fost aduse probe concludente, care ar stabili cu certitudine faptul când, în ce circumstanțe și de către cine au fost cauzate vătămările corporale depistate la părțile vătămăte.

Acuzarea nu a prezentat probe că colaboratorii, care și-au exercitat atribuțiile de serviciu la 07-08 aprilie 2009 în unitatea de gardă a CPs Centru, au comis careva abateri de ordin disciplinar sau penal.

11. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 21 iunie 2016, au fost admise recursurile ordinare declarate de procuror, partea vătămată

Crețu S. și avocatul Pruteanu V. în numele inculpatului Vlad T., casată total decizia Curții de Apel Chișinău din 16 decembrie 2016 și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță în alt complet de judecată.

Instanța de recurs a conchis că instanța de apel nu a ținut cont de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, astfel probele administrate nu au fost apreciate la justa lor valoare, iar concluziile instanței sunt formale și premature, ce nu rezultă din circumstanțele de fapt ale cauzei.

Astfel, instanța achitându-l pe Buzu V. nu a specificat care faptă a acestuia nu întrunește elementele infracțiunii. Prin urmare, rezultă că în acțiunile sau inacțiunile lui fapta este, dar nu întrunește elementele infracțiunii incriminate, ceea ce constituie o divergență în cele relatate de către instanța de apel în soluția adoptată.

Referitor la învinuirea lui Vlad Traian, de către instanța de apel, în baza art. 329 alin. (1) Cod penal, instanța de recurs a conchis situația de fapt și de drept, reținută în dispozitivul instanței de apel nu este în concordanță cu motivarea efectuată de către aceasta.

12. Rejudecând cauza, prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 noiembrie 2017, au fost admise apelurile declarate de procuror, avocatul Moloșag N. în numele părții vătămate Crețu S. și a avocatului Mihailov V. în numele părții vătămate Ionașcu I., casată sentința, inclusiv din oficiu în baza art.409 alin.(2) CPP și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care:

- Vlad Traian și Buzu Vasile au fost condamnați în baza art. 329 alin.(2) lit.b) Cod penal la amendă în mărime de 800 unități convenționale, echivalentul a 16000 lei, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de răspundere în instituții de stat pe un termen de 2 ani, fiecare.

13. Instanța de apel în decizia adoptată a constatat fapta și circumstanțele comiterii de către Vlad T. și Buzu V. a infracțiunii prevăzută de art. 329 alin.(2) lit. b) Cod penal - *îndeplinirea necorespunzătoare de către o persoană cu funcție de răspundere a obligațiilor de serviciu, ca rezultat al unei atitudini neglijente și neconștiințioase față de ele, care a provocat alte urmări grave*, totodată a conchis că, soluția instanței de fond privind achitarea inculpaților în baza normei date, pe motiv că fapta inculpaților nu întrunește elementele infracțiunii respective este una eronată și neîntemeiată (f.d. 14, vol.VII).

Astfel, prima instanță eronat a conchis că, formularea învinuirii nu cuprinde învinuirea cu indicarea datei, locului, mijloacelor și modului de săvârșire a infracțiunii, consecințele ei, caracterul vinei, motivelor și semnelor calificative pentru încadrarea juridică a faptei, că în cazul din speță conținutul

învinuirii înaintate lui Vlad T. și Buzu V. în ordonanța de învinuire și în rechizitoriu nu corespunde cerințelor legale, precum și că, în învinuirea imputată inculpaților nu este indicat concret timpul, locul, modul pretinsei maltratări pe care inculpații ar fi văzut-o sau despre care trebuiau să cunoască.

În acest sens, menționând că, reieșind din ordonanțele de învinuire, se atestă că, acestea corespund prevederilor art.281 alin.(2) Cod de procedură penală, fiind menționate data - „aflându-se în serviciul diurn, începând cu 07.04.2009, ora 10:00, până la 08.04.2009, ora 10:00” și „aflându-se în serviciul diurn, începând cu 08.04.2009, ora 10:00, până la 09.04.2009, ora 10:00”, locul – „sediul Comisariatului de Poliție Centru, mun. Chișinău, amplasat în mun. Chișinău, str. Bulgară 40”, iar modul de săvârșire a infracțiunii este reflectat foarte clar și detaliat în actul de învinuire, prin enumerarea sarcinilor și obligațiilor de serviciu, fiind indicate articolele, punctele și prevederile actelor normative respective. La fel, și în ceea ce privește rechizitoriul, au fost întrunite condițiile prevăzute de art.296 alin.(2) Cod de procedură penală, învinuirea fiind clară cu descrierea tuturor elementelor obligatorii.

Totodată, instanța a reținut că, inculpații Vlad T. și Buzu V. nu au fost învinuiți de săvârșirea actelor de maltratre/tortură, dar de comiterea infracțiunii de neglijență în serviciu, astfel încât este irelevantă concluzia primei instanțe precum că nu s-a demonstrat că inculpații ar fi maltratat vreun reținut or, acest lucru nici nu le-a fost imputat acestora.

Infracțiunea prevăzută de art.329 alin.(2) lit.b) Cod penal este o infracțiune materială și se consideră consumată din momentul cauzării altor urmări grave intereselor publice, drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice.

Astfel, instanța a conchis că gravitatea acțiunilor lui Vlad T. și Buzu V. în raport cu elementele imputate prin rechizitoriu - și anume cauzarea de urmări grave intereselor publice, drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice, cu numărul de persoane maltratate, cu gravitatea vătămarilor cauzate acestora, este stabilită prin rapoartele de expertiză, precum și art.3 CtEDO, care prevede că nimeni nu poate fi supus pedepselor sau tratamentelor inumane sau degradante.

Inculpații au comis infracțiunea de neglijență în serviciu și anume, ei au îndeplinit necorespunzător obligațiile de serviciu deși purtau răspundere completă pentru calitatea îndeplinirii de către membrii grupurilor operative a obligațiilor de serviciu și trebuiau să supravegheze și purtau responsabilitate personală pentru activitatea în detenție a persoanelor reținute și arestate, ceea ce a cauzat urmări prejudiciabile părților vătămate, astfel încât între îndeplinirea

necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu și urmările survenite există o legătură directă de cauzalitate.

Deși Buzu V. și Vlad T. au acționat în privința îndeplinirii obligațiilor de serviciu, aceștia au făcut-o într-un mod defectuos, altfel decât s-ar fi convenit, manifestând atitudine neglijentă față de obligațiile de serviciu, fără să-și de-a seama de caracterul prejudiciabil al îndeplinirii necorespunzătoare a obligațiilor lor.

După cum s-a stabilit, persoanele reținute, adică părțile vătămate au fost maltratate în incinta Comisariatului de poliție Centru, mun. Chișinău în perioada aflării la serviciu a lui Vlad T. și Buzu V., ultimii manifestând o atitudine neglijentă față de obligațiile de serviciu, conform cărora, ei trebuiau să organizeze activitatea serviciului diurn și purtau răspundere completă pentru calitatea îndeplinirii de către membrii grupurilor operative a obligațiilor de serviciu și trebuiau să supravegheze și poartă responsabilitate personală pentru persoanele reținute și arestate aflate în detenție, ca să nu admită aplicarea violenței fizice și psihice față de acestea, ce s-au soldat cu cauzarea de leziuni corporale, daune intereselor publice, drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice.

Inculpatul Vlad T. a confirmat că, i-au fost aduse la cunoștință atribuțiile de serviciu prevăzute în Regulamentul-tip al Comisariatului de poliție Centru al CGP mun. Chișinău, aprobat prin ordinul CPs Centru nr.8 din 14.01.2009.

La fel, fișa postului de organizare a colaboratorilor din Unitatea de Gardă, aprobată la 24.01.2009, a fost semnată de către Vlad T., astfel încât Colegiul conchide că acesta își cunoștea obligațiile sale de serviciu pe care le-a neglijat, admitând ca părțile vătămate care erau reținute puteau fi maltratate, acestora fiindu-le cauzate leziuni corporale medii și ușoare.

În privința lui Buzu V., instanța a indicat că, deși acesta nu a semnat fișa postului, aceasta nu îl eliberează de obligațiile stipulate în art. 1, art. 2, pct. 2) și 4), art. 12, pct. 1), art. 14, art. 15 din Legea nr. 416-XII din 18.12.1990 cu privire la poliție, imputată inculpaților în rechizitoriu, potrivit cărora, Buzu Vasile, deținând funcția de inspector superior operativ de serviciu al Unității de Gardă a Secției organizare, analiză și control a CPs Centru, mun. Chișinău, fiind persoană cu funcție de răspundere, era obligat să-și desfășoare activitatea în baza respectării stricte a legilor, să protejeze viața, sănătatea și libertățile cetățenilor, interesele societății și ale statului de atentate criminale și de alte atacuri nelegitime; să prevină și să curme crimele și alte infracțiuni, să mențină ordinea publică și să asigure securitatea publică, să ia măsuri pentru apărarea vieții, sănătății, demnității și onoarei cetățenilor, să comunice despre aplicarea forței

fizice șefului său direct, să nu supună pe nimeni la torturi, să poarte responsabilitate personală pentru realizarea întocmai a obligațiilor de serviciu, să răspundă de respectarea principiilor ce guvernează conduita polițistului, legislației în domeniul drepturilor omului, a legislației procesual - penale, atribuțiile funcționale.

Instanța de apel a considerat neîntemeiate argumentele invocate de către apărare, precum că, în perioada aflării inculpaților Buzu V. și Vlad T. la serviciu în Unitatea de Gardă în intervalul 07 - 08.04.2009 și 08 - 09.04.2009, nu au fost maltratate persoanele reținute, că, inculpații nu au văzut sau auzit ca în comisariat cineva să fie maltratată or, aceste circumstanțe sunt combătute prin declarațiile părților vătămate Crețu S. și Ionașcu I., precum și de către inculpați, care au declarat că, la momentul aducerii persoanelor reținute în Comisariat, ei erau obligați să le examineze, le-au examinat și nu au depistat careva urme de violență, leziuni corporale la părțile vătămate, însă a fost chemată ambulanța la sediul comisariatului și unor persoane le-a fost acordat ajutor medical; conform roapoartelor de expertiză medico - legală nominalizate, s-a demonstrat cu certitudine că părțile vătămate au fost maltratate, fiindu-le cauzate leziuni corporale medii și ușoare, iar aceste leziuni corporale au putut fi provocate numai în incinta Comisariatului de poliție în perioada aflării persoanelor în stare de reținere, în perioada în care se aflau în custodia statului, poliției, iar faptul că în incinta comisariatului era haos este confirmat de toți participanții la proces.

La stabilirea tipului și măsurii de pedeapsă inculpaților, instanța a ținut cont de criteriile de individualizare a pedepsei, de prevederile art. 61, 75 Cod penal, de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, care anterior nu au fost judecați, astfel, a considerat de a le stabili inculpaților pedeapsa cu amendă la limita minimă, în mărime de 800 unități convenționale, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de răspundere în instituțiile de drept pe un termen de 2 ani, care va fi echitabilă și rațională pentru fapta comisă.

14. Împotriva deciziei instanței de apel au declarat recurs ordinar inculpații Vlad T., Buzu V. și avocatul acestuia Belinschi M., care au solicitat:

- inculpatul Vlad T., care invocând temeiurile de drept prevăzute la art. 427 alin.(1) pct.6),8) CPP, solicită casarea deciziei instanței de apel cu menținerea sentinței.

În argumentarea recursului a indicat că Vlad T. a fost condamnat pentru faptul că și-a îndeplinit necorespunzător obligațiile de serviciu, însă instanța urma să indice expres care obligații de serviciu au fost îndeplinite necorespunzător de către inculpat și care acțiuni urmau a fi îndeplinite pentru a

fi corespunzătoare obligațiilor de serviciu ale acestora. În acest sens, instanța de apel s-a limitat doar la invocarea neîndeplinirii unor norme cu caracter general, care cuprind reglementarea activității inculpaților.

Neglijența constă în faptul că persoana trebuia și putea să prevadă posibilitatea rezultatului prejudiciabil al faptei. În speță, nu se constată că inculpatul era la fața locului sau i s-a raportat despre comportamentul ilegal al oamenilor legii care sunt instruiți, testați periodic de organele competente și inculpatul să nu reacționeze adecvat, în sensul curmării faptelor ilegale din partea persoanelor, aflate în subordinea sa. În asemenea circumstanțe, pentru acte de violență sunt pasibile răspunderii penale autorul, organizatorul, instigatorul sau complicele, care întrunesc semnele subiectului infracțiunii.

Este neîntemeiat faptul ca Vlad T. să poarte răspundere pentru acțiunile fiecărui colaborator de poliție al CPs Centru, mun. Chișinău, care ar fi comis fapte de violență, că dânsul nu a putut fizic să supravegheze pe fiecare reținut și colaborator de poliție în parte și că orice colaborator de poliție cunoaște despre interdicția aplicării violenței.

În speță, nu este cu nimic probată survenirea urmărilor prejudiciabile prin acțiunile inculpatului, deoarece după cum este prevăzut și în actele normative departamentale, răspunde de ordinea publică din perimetrul unitatii de garda, inclusiv și de celulele unde erau deținute persoanele reținute (acestea fiind periodic duse la audieri în birourile de serviciu ale colaboratorilor CPS Centru), unde nu au fost cauzate careva prejudicii și nu au fost maltratate persoanele reținute, iar pentru actele de tortură din cadrul CPs Centru mun. Chișinău, sunt responsabile persoanele care le-au aplicat și față de care s-au pornit procedurile penale respective.

Învinuirea nu a demonstrat că anume din considerentul neexecutării atribuțiilor de serviciu ale inculpatului au fost maltratate părțile vatamate.

Vlad T. nu a văzut și nu putea să vadă ce se petrece în coridoare sau în încăperile comisariatului pentru a curma acțiunile ilegale ale colaboratorilor CPs Centru, deoarece în starea excepțională din 07 aprilie 2009, în care se afla comisariatul, fără telefonie mobilă, el se afla în permanență la dispozitivele de comunicare, răspundea la apeluri, înregistra informațiile acumulate în urma acestora și raporta persoanelor responsabile din conducere comisariatului.

Mai mult decât atât, CPs Centru dispune de cel puțin 70 birouri de serviciu și încăperi auxiliare, iar din localul unității de gardă era imposibil, din lipsa mijloacelor tehnice la acea vreme, de a urmări ce se petrece în fiecare din acestea, mai mult ca atât, ofițerii unității de gardă nici nu ar putea face acest lucru, deoarece ar încălca principiul secretului urmăririi penale.

Declarațiile părților vătămate nu pot fi puse la baza învinuirii, deoarece ele poartă un caracter succesiv și anume, faptele ilegale, dacă au și fost comise în privința părților vătămate, servesc temei de încredințare a infracțiunii prevăzute pe faptul aplicării violenței pe o altă cauză, el fiind învinuit de neglijență în serviciu și nu de maltratarea persoanelor.

Consideră neargumentată constatarea instanței de apel că leziunile corporale au putut fi provocate părților vătămate numai în incinta CPs Centru în perioada aflării persoanelor în stare de reținere și că inculpatul a văzut acest lucru, sau i s-a adus la cunoștință despre aceasta.

Nici în cadrul urmăririi penale, cât și examinării cauzei în instanțele de judecată n-au fost aduse probe concludente, care ar stabili cu certitudine faptul când, în ce circumstanțe și de către cine au fost cauzate vătămarile corporale depistate la părțile vătămate.

În actul de învinuire acuzarea nu a indicat concret care anume daune mari au fost cauzate intereselor publice (de altfel, prin Hotărârea Curții Constitutionale nr.22 din 27.06.2017 privind excepția de neconstituționalitate a unor prevederi ale articolului 328 alin. (1) din Codul penal (excesul de putere sau depășirea atribuțiilor de serviciu) textul „*intereselor publice sau*” a fost declarat neconstituțional) și în ce constau daunele în proporții mari drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice), deci acesta conține deficiente, care atrag nulitatea lui.

Astfel, învinuirea adusă lui Vlad T. este una abstractă, neconcretă și bazată doar pe presupuneri, iar instanța de judecată nu este în drept să completeze din oficiu învinuirea cu circumstanțe în fapt care ar justifica-o și care ar agrava situația inculpatului și să-și întemeieze soluțiile pe presupuneri și dubii.

Acuzarea nu a adus probe concludente că Ionașcu I., Goluță R., Hîncu D. și Botnari Șt. au fost maltratați în CPs Centru și că de acest lucru se face vinovat Vlad T.

Acuzarea nu a prezentat probe că colaboratorii, care și-au exercitat atribuțiile de serviciu la 07-08 aprilie 2009 în unitatea de gardă a CPs Centru, au comis careva abateri de ordin disciplinar sau penal.

Mai mult, potrivit Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție „Cu privire la aplicarea legislației, referitoare la răspunderea penală pentru abuzul de putere sau abuzul de serviciu, excesul de putere sau depășirea atribuțiilor de serviciu, precum și neglijența în serviciu” nr. 7 din 15.05.2017, în pct.12) este prevăzut că: - în acord cu dispoziția de la alin.(1) art.329 CP, cauzele subiective alternative ale neîndeplinirii sau îndeplinirii necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu pot fi:

- atitudinea neglijentă față de obligațiile de serviciu;
- atitudinea neconștiincioasă față de obligațiile de serviciu.

În lipsa uneia dintre cele două cauze subiective, care stau la baza neîndeplinirii sau îndeplinirii necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu, art.329 CP nu se va reține la încadrare. De asemenea, tragerea la răspundere penală, în baza art.329 CP, se exclude, dacă sunt incidente anumite cauze obiective de neîndeplinire sau îndeplinire necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu. Aceste cauze pot consta în imposibilitatea realizării obligațiilor de serviciu, dat fiind lipsa unor mijloace, condiții proxime de executare a sarcinilor de serviciu etc. De aceea, infracțiunea, prevăzută la art.329 CP, nu va putea fi imputată persoanei publice, dacă aceasta nu trebuia și/sau nu putea să-și îndeplinească obligațiile de serviciu.

Luând în considerație situația operativă din mun. Chișinău din zilele de 07-10 aprilie 2009, intensitatea activității organelor de drept în perioada menționată, lipsa mijloacelor tehnice pentru supravegherea celulelor, în care erau deținute persoanele reținute, a birourilor de serviciu ale colaboratorilor poliției, a ogrăzii și a altor spații ale CPS Centru, este cert că lui Vlad T. nu i se poate imputa nici atitudinea neglijentă față de obligațiile de serviciu și nici atitudinea neconștiincioasă față de obligațiile de serviciu.

Astfel, după o hotărâre de achitare pronunțată de prima instanță, acuzatorul de stat este obligat în instanța de apel să solicite o nouă audiere atât a inculpatului, cât și a martorilor acuzării, declarațiile cărora sunt probe în acuzare, în măsură să întemeieze într-un mod substanțial condamnarea inculpatului.

În instanța de apel, deși acuzarea solicită condamnarea, probe suplimentare în confirmarea învinuirii nu a prezentat, cu toate că acestuia i s-a oferit această posibilitate. Aceasta urma să fie apreciat de către instanța de apel ca nesusținere a acuzațiilor penale în privința inculpatului. Ignorarea acestei jurisprudențe lezează dreptul inculpatului la un proces echitabil, garantat de art. 6 CEDO.

- inculpatul Buzu V. și avocatul acestuia Belinschi M., care invocând prevederile art. 427 alin.(1) pct.8) și 12) CPP, solicit casarea deciziei instanței de apel cu menținerea sentinței.

Recurenții au indicat că instanța de apel eronat și neîntemeiat a concluzionat că acțiunile lui Buzu V. întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 329 alin.(2) lit.b) CP.

În speță, careva persoane reținute în celulele CPs Centru nu s-au adresat lui Buzu V. și Vlad T. cu careva plângeri referitor la maltratări din partea

colaboratorilor CPs Centru, respectiv Buzu V. nu avea ce să comunice sau să raporteze, ceea ce înseamnă că inculpatul nu a manifestat neglijență în serviciu, și respectiv nu a comis infracțiunea incriminată lui.

Latura obiectivă a neglijenței în serviciu se realizează fie prin inacțiunea de neîndeplinire a obligațiilor de serviciu, ca rezultat a atitudinii neglijente ori neconștiințioase, fie prin acțiunea de îndeplinire necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu, din cauza atitudinii neglijente ori neconștiințioase, aparținând persoanei cu funcție de răspundere.

Astfel, prin *neîndeplinirea obligațiilor de serviciu* se înțelege omiterea, neefectuarea unei acțiuni care trebuia să fie îndeplinită ori rămânerea faptuitorului în stare de pasivitate. Comiterea faptei prin neîndeplinirea obligațiilor de serviciu, deci prin inacțiune, face necesară stabilirea obligației persoanei cu funcție de răspundere prin care se prescrie de a acționa într-un anumit mod și sens, obligație reiese din fișa de post, din contractul de muncă și din actele normative interne care reglementează activitatea sa și nicidecum din prevederi legale care reglementează activitatea poliției la general.

Pentru a fi în prezența componentei de infracțiune de neglijență în serviciu, este necesar să stabilim și posibilitatea persoanei de a acționa în condițiile în care a fost săvârșită fapta, drept criteriu de referință servind exigențele față de funcția ocupată și pregătirea profesională.

Astfel, pentru a constata existența componentei infracțiunii în acțiunile sau inacțiunile lui Buzu V., urmează să constatăm dacă el a făcut cunoștință cu obligațiile sale de serviciu prevăzute în fișa de post și în regulamentul-Tip al Unităților de Gardă ale organelor afacerilor interne, dacă el le cunoștea reglementările, dacă își cunoștea cu certitudine atribuțiile funcționale de inspector superior operativ al unității de gardă.

La dosar lipsește fișa de post cu semnătura lui Buzu V., deoarece la data de 08 aprilie 2009, inculpatul activa în funcția de inspector superior al Unității de gardă doar prima zi, ca urmare fișa de post nu i se aduse-se la cunoștință acestuia.

Potrivit pct. 42 din Regulamentul tip al unităților de gardă - *„Fișele posturilor ale efectivelor titulare ale unităților de gardă se întocmesc de șefii nemijlociți și se aprobă de șefii superiori.”* În speță, se constată că la 08 aprilie 2009 funcția de șef al unității de gardă era vacantă, deci nu avea cine să-i aducă la cunoștință lui Buzu V. - fișa de post și obligațiile de serviciu pe care le are el în legătură cu deținerea acestei funcții menționate în fișa de post. Mai mult, la situația de la ziua de 08 aprilie din cauza vacantei funcției a șefului Unității de Gardă, nimeni nu i-a adus la cunoștință inculpatului despre existența și nemijlocit conținutul

Regulamentului-Tip al Unităților de Gardă ale organelor afacerilor interne, unde se menționează expres obligațiile de serviciu a colaboratorilor Unității de Gardă, cu toate că potrivit pct. 43 din Regulamentul citat „*Personalul organelor afacerilor interne este obligat să cunoască și să aplice întocmai, în părțile ce îl privesc, prevederile prezentului Regulament*”.

Astfel, nici organul de urmărire penală, precum și instanțele judecătorești nu au putut confirma că inculpatul își cunoștea atribuțiile de serviciu, când și în ce mod i-au fost aduse la cunoștință, pentru ca ulterior să probeze care anume obligații de serviciu au fost îndeplinite necorespunzător de inculpat.

Potrivit Hotărârii CSJ „ Cu privire la aplicarea legislației, referitoare la răspunderea penală pentru abuzul de putere sau abuzul de serviciu, excesul de putere sau depășirea atribuțiilor de serviciu, precum și neglijența în serviciu” este stipulat că, instanțele de judecată vor ține cont că infracțiunea de neglijență în serviciu va subzista numai atunci când făptuitorul comite o încălcare a obligațiilor de serviciu, aflate în exercițiul funcției.

Prin obligații de serviciu se înțeleg acele îndatoriri, care cad în sarcina unei persoane publice, potrivit normelor ce reglementează serviciul respectiv ori care sunt inerente naturii aceluși serviciu.

Pentru a fi în prezența componentei de infracțiune prevăzută de art. 329 alin.(2) lit.b) Cod penal urmează de stabilit dacă Buzu V. a executat indicațiile și îndatoririle expres menționate în fișa de post și specific funcției, dar nicidecum nu este vorba despre neexecutarea obligațiilor generale ale colaboratorului de poliție menționate în Legea cu privire la poliție.

Potrivit răspunsului primit de la IP sect. Centru din 09.11.2010, lui Buzu V. i-a fost adusă la cunoștință contra semnătură fișa de post care conține toate îndatoririle și obligațiile de serviciu specificate ofițerului unității de gardă.

Totodată, a indicat că au fost încălcate prevederile art. 281 alin.(2) și 296 alin.(2) CPP, menționând că învinuirea și rechizitoriul nu corespunde cerințelor legale, modul pretinsei maltratări pe care inculpații ar fi văzut-o sau despre care trebuia să cunoască.

În învinuirea adusă lui Buzu V. nu este indicat concret timpul, locul, modul pretinsei maltratări, iar în lipsa acestor circumstanțe, precum și a probelor, nu poate fi adoptată o sentință de condamnare.

La fel au menționat că anterior, în baza acelorași probe, inculpatul Buzu V. a fost anterior achitat de instanțele de judecată, iar careva probe noi în susținerea învinuirii formulate față de Buzu V. de către partea acuzării nu au fost administrate.

Potrivit jurisprudenței CEDO, în baza acelorași probe prezentate la dosar,

fără de administrarea noi probe pe dosar, dar și fără de recercetarea în ședință de judecată a probelor deja existente la dosar, neaudierea pe viu a martorilor, părților vătămate, nu se admite și se interzice pentru instanța judecătorească emiterea unei sentințe de condamnare.

15. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct.1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursurilor declarate de către inculpatul Vlad T., inculpatul Buzu V. și avocatul acestuia, considerându-le inadmisibile, ca fiind vădit neîntemeiate.

16. Judecând recursurile ordinare în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție consideră că acestea urmează a fi respinse, din următoarele considerente.

Conform prevederilor art.424 alin.(2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute la art.427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurenți și este în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnaților.

Recurenții în recursurile declarate au invocat temei pentru recurs prevederile art. 427 alin.(1) pct.6), 8) și 12) Cod de procedură penală, care prevede că, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile comise de instanțele de fond și de apel când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța de judecată a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, nu au fost întrunite elementele infracțiunii și faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Colegiul constată că nici unul din temeiurile, la care se referă autorii recursurilor, nu sunt aplicabile din punctul de vedere al prezenței erorii de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel.

Cu referire la temeiul pentru recurs, prevăzut de art. 427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, invocat de către inculpatul Vlad T., Colegiul penal îl apreciază ca fiind formal indicat, nefiind desfășurat, deoarece nu a nominalizat care anume situație, prevăzută la prevederea legală a temeiului menționat, este incidentă în cauză.

Sub acest aspect, instanța de recurs constată că temeiul pentru recurs nominalizat a fost indicat pur declarativ și este neîntemeiat, deoarece recurentul nu a specificat concret în ce constau erorile prevăzute de respectivul temei pentru recurs.

Starea de fapt reținută și de drept apreciată de către instanța de apel concordă cu circumstanțele stabilite și probele administrate, relatate și examinate în cuprinsul hotărârii atacate.

Din textul deciziei recurate rezultă că instanța de apel și-a motivat soluția adoptată în sensul oferirii răspunsurilor la motivele apelurilor declarate de acuzatorul de stat și avocații Moloșag N., Mihailov V. în numele părților vătămate Crețu S. și Ionașcu I., precum și se vede că dispozitivul deciziei nu contrazice cu motivarea soluției, acesta este expus destul de clar.

Instanța de apel, examinând apelurile declarate, a supus unei cercetări suplimentare și minuțioase toate probele administrate la dosar, inclusiv a audiat inculpații Buzu V., Traian V., părțile vătămate Ionașcu I., Crețu S., a verificat și cercetat actele cauzei, care, fiind coroborate cu înscrisurile anexate la dosar și cu celelalte probe, au permis instanței de apel de a conchide că vina lui Vlad T. și Buzu V. în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 329 alin.(2) lit. b) Cod penal, este dovedită.

Argumentele inculpaților și avocatului Belinschi M. în numele lui Buzu V., precum că instanța de apel a apreciat incorect și unilateral probele administrate în cauză nu au nici un suport legal.

Prin urmare, Colegiul penal consideră că argumentele invocate de recurenți sunt nefondate, întrucât vinovăția lui Vlad T. și Buzu V. în săvârșirea infracțiunii incriminate se dovedește indubitabil din probele acumulate, nefiind comisă nici o gravă eroare de fapt de către instanța de apel la judecarea cauzei, care ar duce la casarea acesteia și adoptarea unei alte soluții.

Pentru a constitui temei de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică. Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

Din conținutul hotărârii judecătorești contestate rezultă că această concluzie s-a tras, având în vedere *declarațiile părții vătămate Ionașcu I.*, care în cadrul ședinței instanței de apel a declarat că susține declarațiile date anterior în cadrul urmăririi penale, unde a relatat că în seara zilei de 07.04.2009, aproximativ la ora 23⁰⁰, când se afla în preajma clădirii Parlamentului R. Moldova, a fost reținut brutal de către mai mulți polițiști din forțele cu destinație specială, care i-au aplicat mai multe lovituri și l-au trântit la pământ. Apoi a fost escortat la Comisariatul de Poliție Centru, mun. Chișinău. Acolo, la etajul I al

Comisariatului, pe un coridor aflat în partea dreaptă, împreună cu alte persoane reținute, a fost ținut pe parcursul a două ore la perete cu mâinele în sus, bătut și înjurat de mai mulți polițiști. A fost încarcerat în celulă pe parcursul a trei zile, după care a fost prezentat în fața unui judecător și eliberat. În incinta comisariatului era haos, mai mulți polițiști băteau și înjurau persoanele reținute, nimeni nu coordona acțiunile lor, iar procurorii care erau prezenți, nu au întreprins nimic pentru a curma acțiunile ilegale ale polițiștilor. Ofițerul din secția de gardă nu putea ca să nu vadă ce se întâmplă în incinta comisariatului, deși el nu a fost maltratat în prezența acestuia; - *declarațiile părții vătămate Crețu S.*, care în ședința instanței de apel a relatat că susține declarațiile depuse în cadrul instanței de fond și cele de la urmărirea penală, unde a declarat că pe inculpați nu îi cunoaște, i-a văzut doar în ședința de judecată. La data de 08.04.2009, aproximativ la ora 20³⁰, se afla lângă teatrul „Mihai Eminescu”, unde a fost reținut de persoane civile, care nu s-au prezentat ca fiind colaboratori de poliție. A fost urcat într-un autoturism și transportat la Comisariatul de Poliție Centru, mun. Chișinău. Acolo, a fost pus în genunchi cu fața la perete și lovit cu picioarele peste tot corpul, după care a fost încarcerat într-o celulă, în care se aflau aproximativ 20 de persoane reținute. Ulterior, a fost condus într-un birou de la etajul V, pe scări fiind lovit cu pumnii în spate și cap, unde a fost interogată de către un polițist, fiind întrebat cu ce s-a ocupat la data de 07.04.2009. Deși a explicat că s-a aflat la serviciu și nu a participat la manifestații, polițistul a continuat să-l lovească cu pumnii și picioarele, cerându-i să recunoască implicarea sa în acțiunile de violență. Apoi, a fost dus într-un alt birou, unde a scris explicații și ulterior coborât la etajul I, fiind impus să semneze un proces-verbal cu privire la o contravenție pe care nu a comis-o. În rezultatul loviturilor aplicate i-a fost fracturat brațul, motiv pentru care un polițist a chemat ambulanța, cu care a fost transportat la spital; - *declarațiile părții vătămate Goluță R.* depuse în cadrul urmăririi penale și susținute în cadrul ședinței instanței de fond, care a explicat că la 07.04.2009, a participat la manifestația de protest și aproximativ la ora 23⁰⁰, când se afla în Piața Marii Adunări Naționale a auzit împușcături și a început să fugă. Pe scările clădirii Guvernului din partea str. Pușkin a fost lovit de cineva, iar apoi, împreună cu alte persoane reținute, a fost escortat la Comisariatul de Poliție Centru, mun. Chișinău. Acolo, se afla foarte multă lume, iar colaboratorii de poliție erau foarte agresivi, îi loveau cu pumnii, picioarele și bastoanele de cauciuc. În aceeași seară a fost audiat de către un ofițer, iar a doua zi de către un judecător, în prezența procurorului și a unui avocat din oficiu, fiind sancționat cu arest contravențional pe un termen de 15 zile. Nu îi cunoaște pe inculpați și față de aceștia nu are pretenții; - *declarațiile*

părții vătămate Botnari Șt., depuse în cadrul instanței de fond, care a declarat că la 07.04.2009, aproximativ la ora 24⁰⁰, împreună cu alți tineri care participaseră la manifestațiile de protest au fost reținuți în apropierea Primăriei mun. Chișinău, urcați într-un autoturism și transportați la Comisariatul de Poliție Centru, mun. Chișinău, unde a fost încarcerat în celulă. După aceasta, polițistul Rusnac V. l-a scos din celulă și l-a lovit de mai multe ori, fiind ridicat la etajul patru, unde a fost audiat de către un ofițer. A fost condus de mai multe ori prin fața unității de gardă și consideră că ofițerul de serviciu putea să vadă ce se întâmplă acolo; - *declarațiile părții vătămate Hîncu D.* depuse în cadrul urmăririi penale și susținute în instanța de fond, care a relatat că în noaptea de 07.04.2009, aproximativ la ora 22⁰⁰, după ce a ieșit dintr-o cafenea, unde a stat cu doi prieteni jurnaliști, a fost reținut de către colaboratorii de poliție din fața Casei Presei și condus prin ușa din spate în incinta Comisariatului de Poliție Centru, mun. Chișinău. Acolo, împreună cu alte persoane a fost lovit de mai multe ori, încarcerat într-o celulă și apoi impus să semneze niște declarații, potrivit cărora, ar fi participat activ la acțiunile violente din centrul capitalei. În următoarea zi a fost audiat de către polițistul Ștefăneț, care i-a refuzat să-i asigure un avocat. Consideră că colaboratorii de poliție care se aflau în serviciu în secția de gardă puteau să vadă ce se întâmplă în comisariat, deoarece el personal și alte persoane care erau maltratate strigau, gemeau și cereau ajutor, lucruri care nu puteau să rămână neobservate; - *declarațiile părții vătămate Bularga N.*, care a declarat că la 08.04.2009, aproximativ la ora 19⁰⁰ – 20⁰⁰, aflându-se în mun. Chișinău, la intersecția străzilor V. Alecsandri cu M. Varlaam, a fost stopat de către cinci persoane îmbrăcate în civil, în privința cărora a concluzionat că sunt polițiști, și fără a-i oferi explicații, l-au urcat într-o mașină, cu care a fost transportat la sediul Comisariatului de Poliție Centru, mun. Chișinău, unde a fost reținut până aproximativ la ora 00⁰⁰. A fost dus în sediul Comisariatului prin intrarea din față, în partea dreaptă a unității de gardă, pe un coridor și apoi într-o cameră pe stânga, unde se află o cușcă cu gratii din fier. În interiorul camerei date a fost întrebat de către un polițist cu privire la datele lui de identitate. Ulterior, mai mulți polițiști, care se aflau în acea cameră au început să-l bată, aplicându-i multiple lovituri cu mâinile și picioarele în regiunea pieptului, coastelor și picioarelor. Situația și atmosfera de la etajul I al Comisariatului de Poliție Centru, mun. Chișinău, pe perioada cât s-a aflat reținut acolo, o poate caracteriza drept haos, deoarece în acea cameră cu cușcă de fier, unde fusese dus el, se mai aflau și alte persoane reținute. Acestea, la fel ca el, erau lovite de polițiștii aflați acolo. Polițiștii intrau și ieșeau din acea cameră după bunul lor plac, loveau persoanele reținute și nu dădeau nimănui nici o explicație pentru aceste fapte. Acolo nu se afla nici o persoană de la comisariat,

care să coordoneze s-au să conducă acțiunile colaboratorilor de poliție, ori să intervină pentru a opri acțiunile ilegale săvârșite de aceștia. Referitor la faptul maltratării și agresiunii sale de către colaboratorii de poliție a scris plângere în adresa Procuraturii, în baza căreia a fost pornit dosar penal, care a fost instrumentat de către Procuratura, mun. Chișinău. În cadrul cauzei penale au fost efectuate mai multe acțiuni procesuale, în rezultatul cărora el a reușit să recunoască și să identifice numai pe unul din agresori, pe polițistul Creangă Gh., care l-a lovit cu o curea în momentul audierii sale în biroul de serviciu de la comisariat. Fapta lui Creangă Gh. a fost documentată, iar materialele în privința lui au fost expediate în instanță pentru examinare. În privința celorlalți făptuitori, cauza penală a fost suspendată pe motivul imposibilității identificării la moment a acestora; - *declarațiile martorilor Leca V., Pulisca Gr., Luca L., Aftanasii O., Moraru C., Coptileț D., Pîrlici D.*, precum și probele materiale - *raportul de examinare medico-legală nr.2356/D din 02.09.2009*, conform căruia, la partea vătămată Ionașcu I. s-a determinat fractura coastelor 7,8 pe stânga, care se califică ca vătămări corporale medii; - *raportul de expertiză medico-legală nr.277/D din 22.02.2010*, potrivit căruia, la partea vătămată Goluță R. s-a constatat o plagă tăiată a degetului 1 de la mâna dreaptă, calificată ca vătămare corporală ușoară; - *raportul de expertiză medico-legală nr.1557/D din 25.06.2009*, potrivit căruia la partea vătămată Hîncu D. a fost depistată fractura falangei proximale a degetului 2 la mâna dreaptă, echimoze și excoriații pe față, membre și torace, calificate ca vătămări corporale medii; - *raportul de expertiză medico-legală nr.441/D din 26.02.2010*, potrivit căruia la partea vătămată Bularga N. a fost depistat hematom subcutan moderat în regiunea coapsei drepte și contuzie a țesuturilor moi în regiunea genunchiului; - *raportul de expertiză medico-legală nr. 2668/D din 05.10.2009*, conform căruia la partea vătămată Crețu S. s-a constatat fractura osului humeral stâng în porțiunea inferioară cu deplasarea fragmentelor, care se califică ca vătămări corporale medii; - *raportul de expertiză medico-legală nr.335/D din 17.03.2010*, din care rezultă că la Ionașcu I. s-a constatat fractura coastelor 7,8 pe stânga, care se califică ca vătămări corporale medii; - *copia registrului nr.1 a persoanelor aduse în Comisariatul de Poliție Centru, mun. Chișinău*; - *regulamentul tip al unităților de gardă ale organelor afacerilor interne, aprobat prin ordinul nr.51 din 27.02.2001*; - *regulamentul tip al CPCCentru al Comisariatului General de Poliție mun. Chișinău, aprobat prin ordinul nr.08 din 14.01.2009*, - *fișa postului inspectorului superior operativ de serviciu în unitatea de gardă*; - *fișa postului ajutorului inspectorului superior operativ de serviciu în unitatea de gardă*; - *fișa postului șefului unității de gardă*; - *extrasul din ordinul nr. 369ef din 10.08.2007 privind numirea lui Vlad T. în funcția de inspector superior operativ de serviciu al unității de gardă*; - *extrasul*

din ordinul nr. 136 ef din 20.03.2009 privind numirea lui Buzu V. în funcția de inspector superior operativ de serviciu al unității de gardă.

Colegiul menționează, că instanța a făcut o analiză amplă probelor acumulate pe cauză, a indicat pentru care motive s-au admis unele probe și s-au respins altele, argumentând detaliat hotărârile adoptate. Prin urmare, toate probele administrate au primit o apreciere la justa lor valoare, iar concluziile făcute de instanța de apel rezultă din circumstanțele de fapt stabilite în cauză.

Dezacordul autorilor recursurilor cu aprecierea probelor dată de către instanța de apel, nu se încadrează în temeiurile de recurs, prevăzute de art.427 Cod de procedură penală.

Cât privește argumentele recurențelor că învinuirea adusă lui Vlad T. și Buzu V. este una abstractă, neconcretă și bazată doar pe presupuneri, Colegiul le consideră neîntemeiate, deoarece instanța de apel corect a conchis că din ordonanțele de învinuire rezultă că, acestea corespund prevederilor art. 281 alin.(2) Cod de procedură penală, fiind menționate: data, locul și modul de săvârșire a infracțiunii, care este reflectat foarte clar și detaliat în actul de învinuire, prin enumerarea sarcinilor și obligațiilor de serviciu, fiind indicate articolele, punctele și prevederile actelor normelor respective.

Din materialele cauzei penale rezultă că, lui Vlad T. și Buzu V. la 24.06.2010 le-a fost înmănată copia rechizitoriului, fapt consemnat în dovada de primire anexată la dosar, unde aceștia nu au invocat faptul că învinuirea formulată nu le este clară, or că aceasta nu ar fi concretă și precisă.

În acest sens, instanța reține că instanța de apel corect a conchis că la întocmirea rechizitoriului în privința inculpaților au fost respectate prevederile art. 296 alin.(2) Cod de procedură penală, astfel la înaintarea învinuirii lui Vlad T. și Buzu V. nu le-a fost încălcat dreptul la apărare, deoarece din materialele cauzei nu rezultă că aceștia nu au înțeles conținutul învinuirii formulate, caracterul vinei, motivele și semnele calificative a încadrării juridice a faptelor imputate, or în conținutul acestor acte este indicată clar formularea învinuirii aduse lor.

Lipsit de temei este și afirmația precum că în actul de învinuire acuzarea nu a indicat concret care anume daune mari au fost cauzate intereselor publice, făcând referire în acest sens la Hotărârea Curții Constituționale nr.22 din 27.06.2017 privind excepția de neconstituționalitate a unor prevederi ale art.328 alin.(1) din Codul penal, excesul de putere sau depășirea atribuțiilor de serviciu, unde textul „*intereselor publice sau*” a fost declarat neconstituțional, precum și în ce constau daunele în proporții mari drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice, deoarece cele indicate sunt irelevante speței, fiindcă prin

hotărârea nominalizată s-a declarat neconstituțional textul „*intereselor publice sau*” care nu le-a fost incriminat inculpaților Vlad T. și Buzu V. prin rechizitoriu, iar de către instanța de judecată nu le-a fost reținut această sintagmă „*intereselor publice*”.

Astfel, Colegiul constată că instanța de apel just a reținut că, Vlad T., aflându-se în serviciul diurn, începând cu 07.04.2009, ora 10⁰⁰ - până la 08.04.2009, ora 10⁰⁰, și Buzu V., aflându-se în serviciul diurn, începând cu 08.04.2009, ora 10⁰⁰ - până la 09.04.2009, ora 10⁰⁰, la sediul Comisariatului de Poliție Centru, mun. Chișinău, nu au intervenit și nu au întreprins măsuri eficiente pentru asigurarea drepturilor și libertăților părților vătămate Ionașcu Ion, Goluță Ruslan, Hîncu Damian, Ștefan Botnari, precum și a lui Bularga Nicolai și Crețu Sergiu, care, fiind reținuți și escortați la sediul Comisariatului de Poliție Centru, mun. Chișinău, au fost supuși de către mai mulți colaboratori de poliție la acte de tortură, manifestate prin aplicarea violenței fizice și psihice.

Latura obiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 329 alin.(2) lit.b) Cod penal este caracterizată prin: - îndeplinirea necorespunzătoare de către persoana cu funcție de răspundere a obligațiilor de serviciu, ca rezultat al unei atitudini neglijente și neconștiincioase față de ele; - cauzarea altor urmări grave intereselor publice, drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice și - prezența legăturii de cauzalitate între fapta și urmările prejudiciabile.

Caracterul infracțional al comportamentul inculpaților la săvârșirea infracțiunii date s-a exprimat prin acțiunea de îndeplinire necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu, și anume Buzu V. și Vlad T. nu au intervenit și nu au întreprins măsuri eficiente pentru asigurarea drepturilor și libertăților părților vătămate, care, fiind reținuți și escortați la sediul Comisariatului de Poliție Centru, mun. Chișinău, au fost supuși de către mai mulți colaboratori de poliție la acte de tortură, manifestate prin aplicarea violenței fizice și psihice.

Totodată, inculpații prin acțiunile lor au îndeplinit necorespunzător obligațiile de serviciu, astfel, Vlad T. și Buzu V. deținând funcția de inspectori superiori operativi de serviciu ai Unității de Gardă a Secției organizare, analiză și control a Comisariatului de Poliție Centru, mun. Chișinău, fiind persoane cu funcție de răspundere, au îndeplinit necorespunzător: obligațiile de serviciu prevăzute la art.1, art.2 pct.2),4), art.12) pct.1), art.14), 15) din Legea cu privire la poliție nr.416-XII din 18.12.1990, conform căroră, ei trebuie să-și desfășoare activitatea în baza respectării stricte a legilor, să protejeze viața, sănătatea și libertățile cetățenilor, interesele societății și ale statului de atentate criminale și alte atacuri nelegitime, să prevină și să curme crimele și alte infracțiuni, să mențină ordinea publică și să asigure securitatea publică, să i-a măsuri pentru

apărarea vieții, sănătății, demnității și onoarei cetățenilor, să comunice despre aplicarea forței fizice șefului său direct, să nu supună pe nimeni la torturi, să poarte responsabilitate personală pentru realizarea întocmai a obligațiilor de serviciu, să răspundă de respectarea principiilor ce guvernează conduita polițistului, legislației în domeniul drepturilor omului, a legislației procesual-penale; atribuțiile funcționale, aprobate prin ordinul nr.8 din 14.01.2009, conform cărora, inspectorul superior operativ de serviciu organizează activitatea serviciului diurn și poartă răspundere completă pentru calitatea îndeplinirii de către membrii grupurilor operative a obligațiilor de serviciu, este obligat să supravegheze și poartă răspundere personală pentru activitatea de detenție a persoanelor reținute și arestate, acționând cu titlu oficial ca persoană ce reprezintă Ministerul Afacerilor Interne.

Neglijența în serviciu este o infracțiune materială care se consideră consumată din momentul cauzării altor urmări grave intereselor publice, drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice.

Prin urmare, în speță, inculpații au comis infracțiunea de neglijență în serviciu în forma incriminată, fiind demonstrat faptul că ei au îndeplinit necorespunzător obligațiile de serviciu, deși purtau răspundere completă pentru calitatea îndeplinirii de către membrii grupurilor operative a obligațiilor de serviciu, inclusiv și trebuiau să supravegheze și purtau responsabilitate personală pentru activitatea în detenție a persoanelor reținute și arestate, ceea ce a cauzat urmări prejudiciabile părților vătămate, încât între îndeplinirea necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu și urmările survenite există o legătură directă de cauzalitate.

Astfel, este neîntemeiat motivul indicat de inculpatul Vlad T. precum că acuzarea nu a prezentat probe că colaboratorii care și-au exercitat atribuțiile de serviciu la 07-08 aprilie 2009 în unitatea de gardă a CR Centru, mun. Chișinău, au comis careva abateri de ordin disciplinar sau penal, deoarece inculpații au îndeplinit necorespunzător obligațiile lor de serviciu, fapt nominalizat mai sus.

Mai mult ca atât, deși, Buzu V. și Vlad T. au acționat pentru îndeplinirea obligațiilor de serviciu, aceștia au făcut-o într-un mod defectuos, astfel decât s-ar fi convenit, adică manifestând atitudine neglijentă față de obligațiile de serviciu, fără să-și de-a seama de caracterul prejudiciabil al îndeplinirii necorespunzătoare a obligațiilor lor.

La fel, Colegiul penal conchide că recurenții consideră că nu este probat survenirea urmărilor prejudiciabile prin acțiunile inculpaților, or, în acest sens instanța de apel just a apreciat că gravitatea acțiunilor comise de inculpați în raport cu elementele imputate prin rechizitoriu și anume, cauzarea urmărilor grave

drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice, este confirmată prin numărul de persoane maltratate, cu gravitatea vătămarilor cauzate acestora, prin rapoartele de expertiză medico-legală, inclusiv și prin art. 3 CEDO, care prevede că nimeni nu poate fi supus pedepselor sau tratamentelor inumane sau degradante.

De asemenea, Colegiul penal respinge ca neîntemeiate argumentele recurenților precum că nici în cadrul urmăririi penale, cât și judecării cauzei în instanțele judecătorești nu au fost aduse probe concludente, care ar stabili cu certitudine, când, în ce circumstanțe și de către cine au fost cauzate vătămarile corporale depistate la părțile vătămate, precum și faptul că instanța de apel a constatat că leziunile corporale au putut fi provocate victimelor numai în incinta CP Centru, în perioada aflării persoanelor în stare de reținere.

La acest aspect, instanța de recurs ține să menționeze că atât din materialele cauzei, cât și din declarațiile părților vătămate, rapoartelor de expertiză medico-legală din speță rezultă cert că victimele au fost maltratate în incinta Comisariatului de Poliție Centru, mun. Chișinău, în perioada aflării la serviciu a lui Vlad T. și Buzu V., iar ultimii au manifestat o atitudine neglijentă față de obligațiile de serviciu, potrivit cărora, aceștia trebuiau să organizeze activitatea serviciului diurn și purtau răspundere completă pentru calitatea îndeplinirii de către membrii grupurilor operative a obligațiilor de serviciu, trebuiau să supravegheze, poartă responsabilitate personală pentru persoanele reținute și arestate aflate în detenție, ca să nu admită aplicarea violenței fizice și psihice față de acestea, însă care s-au soldat cu cauzarea leziunilor corporale, fiind aduse daune drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice, astfel nerecunoașterea vinovăției de către Vlad T. și Buzu V. nu echivalează cu achitarea lor, de vreme ce există probe pertinente și concludente, care, în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, dovedesc cu certitudine vinovăția lor în săvârșirea infracțiunii pentru care au fost condamnați.

Totodată, Colegiul penal reține că Vlad T. a confirmat că i-au fost aduse la cunoștință atribuțiile de serviciu prevăzute în Regulamentul -tip al Comisariatului de poliție Centru al CGP mun. Chișinău, aprobat prin ordinul CR Centru nr.8 din 14.01.2009, precum și fișa postului de organizare a colaboratorilor din Unitatea de Gardă, aprobată la 24.01.2009, astfel acesta își cunoștea obligațiile sale de serviciu pe care le-a neglijat.

Cât privește argumentele inculpatului Buzu V. și avocatului acestuia că inculpatul la data de 08.04.2009 a activat în funcția de inspector superior operativ al Unității de gardă doar prima zi și fișa de post nu i s-a adus la cunoștință, astfel acesta nu a neglijat obligațiile de serviciu, fiind greșit condamnat, instanța de

recurs reține că, deși Buzu V. nu a semnat fișa postului aceasta nu îl eliberează pe inculpat de obligațiile stipulate în art.1, art.2 pct.2),4), art.12 pct.1), art.14), 15) din Legea nr.416-XII din 18.12.2009 cu privire la poliție imputată acestuia prin rechizitoriu.

Afirmația autorilor, precum că instanța de apel incorect a apreciat probele punându-le la baza sentinței de condamnare, nu poate fi reținută ca temei de admitere a acestui recurs, deoarece, ca probe acestea au fost adunate cu respectarea procedurii penale, verificate și apreciate de instanță în modul corespunzător, iar instanța de apel nu a făcut o altă încadrare juridică a faptelor comise de către Vlad T. și Buzu V. decât cea în baza căreia aceștia au fost puși sub învinuire.

Alegațiile recurenților, precum că au fost încălcate prevederile art. 415 alin.(2¹) CPP, potrivit căreia judecând apelul declarat împotriva sentinței de achitare, instanța nu este în drept să pronunțe o hotărâre de condamnare fără audierea învinuitului prezent, inclusiv a martorilor acuzării solicitați de părți, astfel nefiind audiați martorii în cauza dată pe viu, instanța de recurs remarcă considerentele rezultate din jurisprudența constantă a Curții Europene, potrivit cărora motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului, ce nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor de amănunt, atâta timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, precum și faptul posibilității preluării de către o curte de apel în principiu a motivelor primei instanțe în cazul în care această instanță și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările ce confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de apel/recurs eventual, așa cum s-a procedat, în cauza dată. Deci, investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a stabilit situația de fapt și corect a concluzionat, că aceasta se circumscrie încadrării juridice în baza infracțiunii imputate inculpaților, fiind săvârșite anume de către Vlad T. și Buzu V.

Referitor la argumentele recurenților, precum că instanța de apel nu a audiat martorii pe viu, astfel a pus la baza hotărârii de condamnare declarațiile acestora date în cadrul urmăririi penale și în prima instanță, instanța de recurs le apreciază critic, deoarece instanța de apel, cât și organul de urmărire penală au întreprins toate măsurile legale de citare a părților vătămate Goluță R., Hîncu D., Botnari Șt., Bularga N. și a martorilor Pulisca G., Luca V., Leca V. (f.d. 57, 59, 62, 70, 84, 88, 91-93, 103, 105-106a, 130-132, Vol.VI, avizele recomandate), informația referitor la traversarea frontierei de stat de către aceste părți (f.d.156-168, Vol.VI),

din care rezultă că ieșit de pe teritoriul RM și nu s-au reîntors. Mai mult, instanța de apel analizând suplimentar declarațiile părților vătămate și martorilor audiați în prima instanță, motivat a constatat referitor la imposibilitatea de a fi audiați în instanța de apel, astfel corect concluzionând că vina inculpaților în comiterea infracțiunii imputate, se confirmă integral prin probele scrise anexate la materialele cauzei penale, ce coroborează cu declarațiile părților vătămate și martorilor audiați de către instanța de judecată.

Prin urmare, instanța de recurs menționează, că în contextul în care instanța de apel a făcut tot posibilul de a audia părțile vătămate Goluță R., Botnari Șt., Hîncu D., Bularga N. și martorii pe viu, iar prin probe concrete s-a stabilit că aceasta este imposibil, poate administra declarațiile acestora, date în faza urmăririi penale sau din prima instanță, luându-se în considerație faptul că aceștia în cadrul audierii au fost informați asupra răspunderii penale ce o poartă în conformitate cu art. 312-313 Cod penal.

Totodată, la etapa cercetării probelor, procurorul a solicitat verificarea declarațiilor părții vătămate și a martorilor, care potrivit procesului-verbal al ședinței instanței de apel au fost date citirii și la care nu au parvenit completări din partea celorlalți participanți la proces. Avocații inculpaților menționând că în calitate de probe suplimentare solicită verificarea declarațiilor părților vătămate depuse în instanța de fond, ulterior, întrebări și completări nu au parvenit (f.d.208-209, vol.VI).

Mai mult, la finisarea cercetării judecătorești avocații și inculpații nu au înaintat obiecții, iar procesul-verbal al ședinței de judecată, ulterior nu a fost obiectat de către părți în ordinea prevăzută de legislația procesuală.

La fel, instanța de recurs constată că temeiurile invocate de autori cu referire că fapta inculpaților nu întrunește elementele infracțiunii, se combat prin materialele cauzei și nu se semnalizează în esență presupusa eroare de drept, astfel încât, hotărârea atacată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, care în totalitatea lor resping argumentele acestora, precum că fapta comisă de Vlad T. și Buzu V. nu întrunește elementele infracțiunii. Prin urmare, în cauză, semnele faptei prejudiciabile coincid cu semnele componentei infracțiunii prevăzute de norma juridico-penală și fapta reținută în seama inculpaților poartă un caracter definit și cert.

Aprecierea probelor ține de soluționarea fondului cauzei de către instanțele de fond și de apel și nu poate constitui temei pentru recurs, cu excepția cazurilor când instanțele menționate, la aprecierea probelor au admis încălcarea anumitor prevederi ale legii procesuale penale, ce a condiționat comiterea unor erori grave de drept, iar dezacordul unei părți cu aprecierea probelor de către

instanțe nu echivalează cu o eroare ce ar da temei de casare a unei hotărâri de condamnare sau de achitare.

Temeiuri de a pune la îndoială legalitatea și veridicitatea acestor probe nu s-au stabilit de către instanța de recurs.

Colegiul penal conchide că instanța de apel condamnându-i pe Buzu V. și Vlad T. corect a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept, respectând prevederile art. 414-417 Cod de procedură penală, principiul contradictorialității în procesul penal, precum și ținând cont de dispozițiile art. 6 din Convenție, și anume că după o hotărâre de achitare instanța de apel nu este în drept să pronunțe o hotărâre de condamnare, bazându-se exclusiv pe dosarul din prima instanță, întemeiat concluzionând asupra vinovăției acestora în baza art. 329 alin.(2) lit.b) Cod penal, bazându-și soluția pe probele legal administrate și verificate în ședința de judecată a instanței de apel, indicând că probele prezentate în probarea învinuirii și-au găsit confirmare în ședința de judecată.

Astfel, instanța reține că temei legal pentru admiterea recursurilor ordinare declarate de inculpații Vlad T., Buzu V. și avocatul acestuia Belinschi M. nu există și, potrivit legii, se impune respingerea acestora ca inadmisibile, cu menținerea hotărârii atacate.

17. În conformitate cu prevederile art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E:

Respinge, ca inadmisibile, recursurile ordinare declarate de inculpații Vlad Traian, Buzu Vasile și avocatul acestuia Belinschi Maxim, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 noiembrie 2017, în cauza penală în privința lui *Vlad Traian și Buzu Vasile*, cu menținerea hotărârii atacate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 24 august 2018.

Președinte

Constantin Alerguș

Judecătorii

Svetlana Filincova

Ala Cobăneanu

Maria Ghervas

Victor Burduh